

LUCIAN DAN  
TEODOROVICI

Cu puțin timp înaintea  
coborârii extraterestrilor  
printre noi

roman

Ediția a III-a revăzută

POLIROM  
2022

*His head was found in a driving wheel/  
But his body never was found...* Hei, ce naiba faceți!? De ce mă luați pe sus? Tocmai mă plângeam. Unde vreți să mă duceți?

— Îl băgăm în toaletă.

— Mai bine îl ducem afară.

— Da' ce, îs prost? Să-l car în brațe două etaje? După ce că-i murdar tot cu... Uite ce murdar e!

Nu-i adevărat. De data asta chiar că vorbiți urât! Cu ce-aș putea să fiu murdar? Doar nu vreți să insilu... insinuați c-aș fi vomitat, decartat, dat la rațe pe mine!? Pe mine însumi și unul pre altul... *Stropește-mă cu isop și mă voi curăți; spală-mă și mai vârtos decât zăpada mă voi albi.* Așa-mi recita bunica, dimineața, când încă nu deschideam ochii, iar ea-și spunea rugăciunea în fața celor trei icoane cu Iisus.

— Îl băgăm cu capu-n butoiu' cu apă.

— E apă murdară, o folosesc femeile de serviciu ca să spele W.C.-urile. E cu clor și-i murdară, cum dracu' să-l băgăm acolo!?

— Las' că nu-i mai murdară decât el.

— Asta așa-i, hă, hă. Dă-l dracu'. Băgă-l, mă, cu capu-n butoi!

Spălați-mă, bă, cu isop și mă voi curăți. Ce naiba-i isopul!?

— Isop.

— Stați, că mormăie ceva... Ce vrei, bă?

— Isop...

— Isop pe mă-ta, prostule! Nu vezi ce beat ești?

— Ce isop? Ce vrea?

— Dracu' ştie, dă-l în mă-sa. Bagă-l în butoi.

De ce naiba mă tot ridică? Cum de nu-şi dau seama că-s obosit şi că pot să ameţesc? Sclavilor! Dacă aş fi trăit în Antichitate, ce vremuri, dom'le, ce vremuri, v-aş fi făcut sclavi, sclavii mei. După ce m-aş fi plictisit de voi, porcilor, v-aş fi dat de pomană la un cerşetor. Ce viaţă duceau cerşetorii de atunci! Acum primesc câţiva bănuţi, acolo, pe când atunci, vreun paşă roman, nabab sau faraon sau ce naiba era el, cobora dintr-o lectică dintr-aia de-a lor, înfăşurat în alb, se apropia de cerşetorul din capătul străzii şi îi dădea de pomană un sclav. Na, bă, sărmanule, un sclav de pomană, hrăneşte-l, creşte-l şi înmulţeşte pământul. Da, eu aş fi fost paşă roman, iar voi sclavii mei. Ce faceţi? De ce vreţi să-mi băgaţi capul în butoi? Nu vreau să mor! Mamă!

— Maamăăă!...

Sunt prea obosit. Nici măcar nu pot ţipa destul de tare. De fapt, abia dacă am ţipat în şoaptă.

— De ce l-aţi băgat în butoi? Sunteţi nebuni? Ce-i faceţi?

— Îl răcorim.

Cine eşti tu? De ce intervii pentru mine? Eşti floarea şi splendoarea mea? Lumina tinereţii mele? Ce cauţi tu aici, lumino?

— Da' ce te interesează asta? Îl cunoşti?

— Nu, nu-l cunosc.

— Și-atunci?

— Ce vreți? Să stau cu mâinile în sân în timp ce voi omorâți un om?

Nu ești tu. *Și te-ai dus, dulce minune...*, spunea poetul ăla... acela... Nu ești tu. Ai altă voce. De ce dracu' ai apărut? Voiam să mor. Serios!? Voiai să mori? De asta ai strigat după mămica? Îmi pare rău c-am strigat. Așa-s eu, un nehotărât. Așa-s eu, un prost, pentru că iar vorbesc cu mine însumi.

— Pune încet piciorul pe prima treaptă... așa... Coborâm noi până la urmă. Așa, încet, încet... Următoarea treaptă. Stai! Nu te mai pot ține!

Mă doare! Mă doare și amețesc tot mai tare! Toate treptele astea se lovesc de mine... Cred că ne-am rostogolit pe scări. Ne-am rostogolit amândoi, iar ea, necunoscuta, a căzut peste mine, nu? Dar tu ce stai așa, cocoțată pe mine? Cine ești tu, mă rog, să stai așa, cocoțată pe mine? Și de ce naiba plângi?

— M-ai lovit, prostule! Chiar nu poți să stai în picioare? M-ai lovit foarte tare la mână. Și mai avem de coborât un rând de trepte!

Nu-i nimic, coborâm și treptele astea. De data asta o să te țin eu pe tine. Uite, deja am început să te țin. Să mă ridic... Aproape am reușit. Dacă nu te-ai apleca, ar fi mai ușor.

— Ești greu, nu te pot ridica.

Ba poți. Vezi că poți? Deja sunt în picioare. Uite, am găsit un perete de care mă sprijin. Tu ai rămas jos, în schimb. Îți dai seama ce caraghioasă ești stând așa jos? Ce ai!? Ho... Hooo... De ce mă pălmuiеști!? Dac-ai fi fost dulcea minune... ăhă... altceva ar fi fost...

— Crezi că-s obligată să te car, bețivule!? După ce că vreau să-ți fac un bine, tu mă și trantești jos. Mă împingi pe scări și nu-ți ajunge, bețivule! Mă mai și trantești jos. Nesimțitule! Unde stai? Spune-mi unde locuiești. Asta dacă vrei să te ducă cineva acasă. Unde stai?

— Acasă...

— Da, după tot ce mi-ai făcut, te mai și duc acasă. Spune-mi numai unde stai!

— Acasă!

— Nu zbiera la mine! Știu că stai acasă. Dar care-i adresa ta?

Știi ce înseamnă aia iubire, femeie? Nu știi. Presupun că n-ai întâlnit până acum iubirea. E firesc să fie așa. Ce știți voi, femeile, despre asta? Ia zi, mă, femeie, știi ce înseamnă aia iubire? Nu știi. Nici eu nu știu. Ar fi trebuit să știu, dar vezi tu, femeile astea... Te înșală cât ai clipi din ochi. Uite așa: eu clipesc acum din ochi și gata, sunt înșelat. Dacă tu ai fi fost iubita mea, acum m-ai fi înșelat. Nu-i bine să clipești din ochi, nu? ăsta-i sfatul vostru pentru bărbați: nu clipiți, că



vă înșelăm; mai bine stați continuu cu ochii închiși. Eh, femeile astea! Du-mă acasă și-o să-ți fiu recunoscător. O să te invit mâine la un pahar de votcă. Ba nu, o să-ți fiu mai recunoscător decât atât: o să te invit la o sticlă de votcă. Ce, nu ți-ar plăcea să bei votcă pe gratis? Las' că vă știu eu pe voi, femeile astea! Oricând ați accepta o sticlă de votcă pe gratis. N-o să-ți dau nici o votcă! Știu, de asta mă duci acasă, ca să te răsplătesc, ca să-ți cumpăr de băut. Nu! Auzi? Nu, cu „N“ mare! „N“ de la kilogram. Nu-ți iau nimic de băut! Nu meriți.

Ăsta-i căminu-n care stau. Aici stau, uite-aici. Asta-i casa mea. Știi că-s student? Daaa, sunt student și locuiesc în cămin, aici. Uită-te, ce naiba! Doar îți arăt cu mâna căminul în care locuiesc. Uită-te în direcția-n care arăt cu degetul. Vezi? Ăsta e căminul meu. Locuiesc aici pentru că sunt student!

— Pen' că-s student.

— Ce arăți cu mâna? Aici locuiești?

— Îhî. De-aia, că-s stu...

— Bine. Numai să ne lase portarul să intrăm.

Portarul? Tu crezi că eu mă las intimidat de-un biet portar? Ce, el e șeful? Eu sunt șeful lui. Din banii pe care îi dau eu pentru cazare trăiește el. Și-apoi portarul ăsta mi-e prieten bun. Mă cunoaște bine. Suntem prieteni la cataramă. Uite așa suntem de prieteni: vezi? Ca astea două degete pe care le

încrucișez. Mă rog, acum nu-mi iese chestia cu încrucișatul, că-s cam obosit. Da' ca două boabe de fasole-ntr-o păstaie-s prieten cu el...

— Ce căutați la ora asta aici?

— El stă-n căminul ăsta, domnu' portar. Nu-l cunoașteți? S-a cam îmbătat în seara asta și eu sunt prietena lui și l-am adus acasă. Stă aici, în cămin.

Ești prietena mea pe dracu'.

— Pe dracu'... hă, hă...

— Da' ce credeți, domnișoară, că eu îi cunosc pe toți ăștia care locuiesc aici? Abia a început de două luni ș-oleacă anul universitar. De unde să-l știu pe ăsta? Sunt o sută ca el cazați în cămin. Dați-mi o legitimație, ceva care să dovedească că, mă rog, domnu-i cazat aici. Că eu merg pe bază de dovadă.

Am legitimație. Într-un buzunar. Unde cauți? Unde ai pus mâna? Nu-i în buzunarul din față. Dar poți să mai cauți o vreme acolo, în față. Îmi place. Continuă! Nu mai vrei? A, deja ai găsit legitimația aia? Era totuși în buzunarul din față? Păcat că ai găsit-o așa repede.

— Puteți să intrați. Dar să nu se mai întâmple. Dacă îl mai văd beat, fac reclamație la administrație. Și o să-l dea afară din cămin!

Vrei cheile? Cheile de la intrarea-n apartament? Caută-le. Tot la mine în buzunar.